Búcsúbeszédet összeállította és elmondta: Gaál Tibor (gimnáziumi igazgató)

Nekrológ – Veres János (1935-2016)

Élet és halál.
Ez az a két szó, de leginkább az a misztikum, ami ezek mögött a szavak mögött megbúvik, az foglalkoztat talán mindenkit, amióta ember él a Földön. Ez a témája számtalan művészeti alkotásnak az irodalom, a képzőművészet és a zene területén.

Mert mi az élet? Azt mondják, hogy az atomok és molekulák olyan bonyolult rendszerré történő szerveződése, amely képes reprodukálni önmagát. Ez igaz lehet azokra az egyszerű élőlényekre, amelyeknek a fajfenntartáson kívül nincs más feladatuk.

De az ember egészen más! Ennél sokkal több! Mert a materiálisan létező testben megjelenik és folyamatosan épül a lélek. Ezt még nehezebb megértenünk, mert nem látható, nem megfogható, de valamilyen más módon mégis pontosan érzékeljük.

Én úgy gondolom, hogy a lélek mindaz, ami egy embert testi valóságán kívül megkülönböztet másoktól. A lélek összeáll a szeretetből, a szerelemből, a kitartásból, a jóságból, a segítőkészségből, a bátorságból, az emberi kapcsolatok kezeléséből, a hitből, és még sok minden egyébből. Testünk tehát nem más, mint egy gyönyörű virágnak a cserép, vagy az életet jelentő búzának a zsák. Egyszer azonban minden cserép eltörik, minden zsák kiszakad, és minden test elfárad. Csakhogy amíg a virág szépsége ezután eltűnik, a búzaszemek szétszóródnak, addig a lélek örökké megmarad. Azt nem tudom megmondani, hogy hol, de mindenki szívébe is kerül belőle. Mindenkiébe, aki ismerhette, szerethette, a már csak emlékké vált embert.

Most itt állunk megrendülve Veres János földi maradványai mellett, de mindannyian tudjuk, hogy a köztünk megélt 81 éve alatt olyan lelki gazdagságot halmozott fel, amely soha nem engedi kitörölni emlékezetünkből. Az előbb felsorolt értékekből mindössze hármat szeretnék kifejteni. Szólnék a szeretetről, a kitartásról és a számtalan emberrel kialakított kapcsolatáról.

János igazán tudott szeretni. Mindenekelőtt hűséges társát, feleségét, Vilmát kell említenem, akivel békés, boldog házasságban élt 48 évig. Együtt küzdöttek végig sok nehéz évet, és együtt élték meg a családi örömöket, a munkahelyi sikereket, és a sok utazás élményeit.

Szerető apaként nevelte lányait, Andreát és Katát. Rendkívül büszke volt rájuk. Rengetegszer mesélt előbb iskolai, majd egyetemi kiváló tanulmányi eredményükről, majd az új családjukról, és felelősségteljes munkájuk sikereiről. Választottjukat családtagként fogadta.

Imádta unokáit. Boldog volt, hogy láthatta felnőtté válni Annát és Barbarát, akik szüleik példáját követve kitartó munkával teremtették meg az életben való elindulás feltételeit maguknak.

Megértette, de rendkívül sajnálta, hogy két fiatalabb unokája, Marci és Liza nem körülötte nőnek fel. A gyakori kölcsönös utazások és a Skype adta lehetőségek azért biztosították a szinte mindennapi találkozást. Boldog volt, hogy magyarul beszélhetett velük.

Kötődött gyermekkori családjához, szüleihez és két testvéréhez. Közülük sajnos már csak húga lehet itt velünk, a többiekkel talán már újra találkozott.

Mindemellett kedvelte és becsülte kollégáit. A közvetlen iskolaiakat éppúgy, mint az igazgatói közösség tagjait. Atyai felelősséggel beszélt sok ezer tanítványáról, azt pedig biztosan tudom, hogy minket, a barátait is nagyon fontosnak tartott.

És persze mindenki, akit most felsoroltam, hasonlóan szerette őt. Mert aki szeret, azt szeretik.

A lélek másik fontos alkotóeleme a kitartás. Az a tulajdonság, amivel képesek vagyunk kilátástalan, reménytelen helyzetekben is küzdeni, és elérni a kitűzött célokat. Szép magyar nyelvünkben van erre egy sokkal kifejezőbb szó: lelkierő.

Jánosnak hosszú élete során sokszor volt szüksége arra, hogy minden erejét megfeszítve oldja meg az aktuális, nehéznél nehezebb élethelyzeteket.

10 éves kisfiú volt, amikor véget ért a második világháború. A karcagi család nagyon nehéz körülmények között élt, de János elhatározta, hogy ő másképp fogja leélni az életét. Kitartóan tanult, pedig a családi kis

gazdaságban az ő munkájára is szükség volt. Kiváló eredménnyel érettségizett a karcagi gimnáziumban, majd felvételt nyert a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem matematika-fizika szakára.

Diplomájának megszerzése után gimnáziumi tanári állást kapott almamáterében. A szakmailag jól felkészült, csak rá jellemző humorral bíró, jó svádájú fiatalember hamar a legnépszerűbb tanárok egyike lett az iskolában.

Az ő elhatározásában azonban az is fontos elem volt, hogy anyagilag is megalapozza jövőjét, márpedig a tanári fizetés ezt nem biztosította. Ezért minden szabadidejét feláldozva korrepetálta a rászorulókat, egyetemi felvételire készítette a tehetségesebbeket, így amikor 1968-ban feleségül kérte Vilmát, már tekintélyes egzisztenciával és leendő családjának biztos anyagi hátterével rendelkezett.

1975-ben Karcagról származó barátai invitálására a család Pécsre költözött. Az akkor induló Dobó István Utcai Gimnázium igazgatóhelyettese lett, majd 6 évvel később ugyanitt igazgató, egészen az 1996-os nyugdíjba vonulásáig.

A gimnázium indulásával járó összes probléma megoldása rá várt. Ekkor megint szüksége volt a legendás munkabírására, a kitartásra és a sikeres jövőbe vetett hitre. Ezek nagyon nehéz évek voltak, mert a pécsiek számára ismeretlen, külvárosi iskolából egy olyan gimnáziumot kellett lelkes kollégái segítségével csinálnia, amely szervesen és eredményesen illeszkedik a város nagy hagyományokkal rendelkező oktatási rendszerébe.

Így, a kezdetektől itt működő ének-zene tagozat mellett 1987-ben az országban elsőként indulhatott magyar-olasz két tanítási nyelvű oktatás, 1992-ben a humán tagozat, de innen indult a mára önálló intézménnyé lett református kollégium, és a rendszerváltással megszűnt honvéd kollégium ifjai is kodályosok voltak. Az ő igazgatása alatt lett a Dobóból Kodály Zoltán Gimnázium, mely az 1987-es bővítés, átépítés és korszerűsítés után valóban olyanná lett, amilyet János megálmodott.

Lelkének harmadik pillére az, amit ismerősei közül a legtöbben ismernek és szeretnek. Ízig - vérig társasági ember volt. 60-70 éves barátság kötötte egykori karcagi családokhoz: Bernáthékhoz, Katonáékhoz és Vargáékhoz. Az új pécsi környezetben sem kellett sok idő ahhoz, hogy számtalan barátot találjon. Közvetlen modorával és különleges humorával mindenkit levett a lábáról. Még 15-20 évvel nyugdíjba vonulása után is, amikor olykor bejött az iskolába, minden kolléganő számíthatott egy bókra, egy ölelésre, vagy egy fergeteges táncra a tanári összejöveteleken. Az igazgatói kollégium tanulmányútjai a legtöbb embernek a János poénjai miatt maradtak emlékezetesek.

Büszke vagyok rá, hogy mi is részesei lehettünk annak szűkebb baráti társaságnak, amely sok-sok, rendkívül jó hangulatú estét töltött együtt. Amikor a kiadós vacsorák után élénk borozgatás kezdődött, és hamarosan elindult a népdalok áradata.

Drága Barátom!

Mennyi mindent kellene még elmondanom! Hogy mennyire szeretted a sportot. Számtalan foci, kosárlabda és kézilabda meccset drukkoltunk együtt végig. A kosárlabdát az iskolai csapat edzőjeként is tanítottad. A debreceni Kodály kórus tagjaként megismerted és megszeretted a zenét, amely kodályos igazgatóként napi élményeddé vált.

Mindezekről már nem szólhatok, mert lassan eljön a végső búcsú pillanata.

Juhász Gyula szavaival búcsúzik tőled szomorú családod, és az a rengeteg ember, aki azért jött ma ide a temetőbe, mert tudják, hogy mától szegényebb lesz itt a földi világ, de vidámabbak lesznek az angyalok.

„Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.”

Isten veled Veres János!